

търсени от населението както в годините на Османската империя, така и през следващите десетилетия. Групите кошничари се отличават по използваните суровини и традиционна технология. Ползват пръчки от плачеща върба, раkitа, клони от леска, павит и в по-ново време – ценени букови ленти

Циганите кошничари, които са уседнали, изработват предметите в домовете си. Продават ги в същото или в околните населени места. В началото на XX век „Казанлък е дал убежище и на друга уседнала мюсюлманска група – кошничарите“. В средата на 30-те год. на XX век турски цигани кошничари от кв. Столипиново, Пловдив предлагат стоката си в с. Марково, Асеновградско. През 1943 г. също такива с постоянно местожителство в с. Горно Черковище и с. Твърдица, Казанлъшко лятно време обикалят околните селища, за да продават (ТДА Пловдив, ф.75-к, оп.1, а.е.55, л.5; Иванова, Кръстев 2006: 100-101).

Кошничарка. Худ. Чудомир

Получергарстващите цигани кошничари, движейки се из цялата страна, носят със себе си готова стока и материали за изработка на място. Срещаме ги и в сведенията на областните полицейски инспекции. Из селата на Сливенско и Котелско през 1936 г. обикаля семейство турски цигани кошничари от с. Любимец, Свиленградско. През следващите години те се посещават както от тях, така

и от кошничари от с. Голямо Шивачево (дн. гр. Шивачево), Сливенско и от с. Лесово, Девинско. През 1939 г. българският циганин кошничар Коста Рустемов Димов от Етрополе, който се движи из цялата страна със семейството си, достига селата на Сливенско (ТДА Сливен, ф.36-к, оп.1, а.е.11, л.258, 374; ф.16-к, оп.1, а.е.106, л.404). Циганите кошничари продължават сезонно да чергарстват и през 50-те-60-те год. на XX век. И днес този занаят дава облика на пловдивските села Боянци, Болярки и Стафан Караджово.

При изработването на *рогозки* (*хасъри*) мъжете режат, сушат саса/